U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2017, čj. 31 A 12/2017-34, ze dne 1. 2. 2017, čj. 31 A 13/2017-34, ze dne 28. 2. 2017, čj. 29 A 36/2017-35, ze dne 7. 3. 2017, čj. 31 A 31/2017-36, ze dne 7. 3. 2017, čj. 31 A 32/2017-35, ze dne 9. 3. 2017, čj. 31 A 42/2017-36, ze dne 9. 3. 2017, čj. 31 A 43/2017-36, ze dne 9. 3. 2017, čj. 31 A 44/2017-36, ze dne 7. 3. 2017, čj. 31 A 45/2017-36, a ze dne 7. 3. 2017, čj. 31 A 46/2017-36, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu Brně ze dne 30. 8. 2017, čj. 29 A 112/2017-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal proti v záhlaví označeným usnesením Krajského soudu v Brně žaloby, které byly u uvedeného soudu vedeny pod sp. zn. 29 A 112/2017, sp. zn. 29 A 113/2017, sp. zn. 29 A 134/2017, sp. zn. 29 A 139/2017, sp. zn. 29 A 140/2017, sp. zn. 29 A 141/2017, sp. zn. 29 A 142/2017, sp. zn. 29 A 143/2017, sp. zn. 29 A 144/2017 a sp. zn. 29 A 145/2017. Krajský soud tyto věci spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 29 A 112/2017 a usnesením ze dne 30. 8. 2017, čj. 29 A 112/2017-38 (dále jen „napadené usnesení“) je odmítl s poukazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dovodil, že žaloby nesměřují proti rozhodnutím správního orgánu, ale proti rozhodnutím soudu vydaným podle soudního řádu správního, proti nimž se nelze bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti napadenému usnesení včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ve věci sp. zn. 29 A 112/2017 nebyly splněny podmínky řízení proto, že jsou *„smícháni různí žalovaní a různé žalované věci“*, že jednali nezákonní soudci a že se nemohl podle § 8 odst. 5 s. ř. s. vyjádřit k obsazení senátu 29 A; dovodil, že *„rozhodovali vyloučení úředníci“*. Stěžovatel měl za to, že Krajský soud

v Brně nebyl úřadem příslušným k vydání napadeného usnesení a také, že došlo k záměně účastníka i žalované věci oproti označení v žalobě. Namítal též, že napadené usnesení obsahuje nesprávné poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost, ačkoliv v daném případě *„nelze podat kasační stížnost, ale pouze odvolání!“* Stěžovatel nakonec vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu kasační stížnosti stěžovatele.

[5] Nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedené u soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 7 As 134/2014, 8 As 193/2016 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává *„správní žaloby“* proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o *„zjevně neúspěšné návrhy“* ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími *„správními žalobami“*, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi *„bludný kruh“*, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil.

[6] Také v nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho *„správní žaloby“* směřující proti soudním rozhodnutím. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je proto zcela zjevně bezúspěšná. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), totiž nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48.

[7] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto v nyní souzené věci Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s., aniž nařizoval jednání (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.).

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. září 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu